

at tage varfsomt paa denne Paragraf. Naar det ærede Medlem udtalte sig mod Bestemmelsen angaaende Fordelingen af Omkostningerne ved Hjemsendelse, saa vil jeg kun bemærke, at man vist vil finde det ganske naturligt, at der i denne Lov findes Regler om Udredelsen af disse Omkostninger, og fremdeles, at det vilde være besynderligt, om ikke disse Regler i denne Lov vare bleve givne i Overensstemmelse med, hvad der indeholdes i det Lovforslag, der tidligere er blevet vedtaget i det andet Thing og er forelagt dette Thing i denne Samling. Jeg forstaaer meget godt, at, dersom man er uenig med Fattiglovsforslaget om disse Punkter, man da heller ikke kan være enig med Lovforslaget her, hvad disse samme Punkter angaar. — Jeg tror hermed foreløbig at have besvaret de fremsatte Bemærkninger.

Minestad: Efter den Vending, som Forhandlingerne have taget, og navnlig efter at have hørt den høitærede Justitsministers Foredrag, der jo ogsaa stillede en Slags Revision af Loven i Udsigt, er der for Dieblisset ikke nogen Anledning for mig til at fordybe mig i Einzelhederne. Jeg maa ganske vist ligesom det ærede Medlem her foran (Schjørring) udtale, at man ikke er istand til at faae noget klart Indblik i, hvad der har været de ledende Motiver til den ikke store, men væsentlige og indgribende Forandring, som Lovforslaget er undergaaet ved 3die Behandling i Landsthinget, men øvrigt kan jeg dog ikke erkjende, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, egentlig skulde efterlade nogen begrundet Tvivl om, hvilket Omfang det har. Det forekommer mig nemlig klart, at den Omstændighed, at man har hævet Regjerings § 24, som indeholdt en udtrykkelig Devogation af nogle ældre Bestemmelser, ikke kan have givet Bestemmelserne en anden Gyldighed end den, de i Forveien havde. Den Omstændighed, at der ikke blev sat en saadan Paragraf ind, vil jo føre til, at Reglen vil blive den, at de Bestemmelser, som allerede tidligere enten udtrykkelig eller paa Grund af Forholdene ere traadte ud af Kraft, fremdeles ville være dette, og at øvrigt kun de Bestemmelser ville blive hævede, som direkte stride imod de nugældende Lovbestemmelser; navnlig vil der med Hensyn til Forordningen af 10de December 1828 §§ 13 og 14, neppe kunne være nogen Tvivl tilbage om, at disse Bestemmelser maatte blive bestaaende væsentlig i samme Omfang som før. Det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) henviser til § 15, 2det Stykke. Nu er det vist sandsynligt, at denne Bestemmelse skuldes en Inkurie; men jeg vil dog sige, at den nok til Nød kan staa saaledes ogsaa under den ganske vist rigtige Forudsætning af, at man kun har ment at ville hæve Visering af Vandrebøger for Udlændinge. Det er jo klart, at Politimestrene derved ville lide Afgang i deres Indtægter; men jeg antager ipso-

rigt rigtignok, at de neppe have ført deres Lister paa en saadan Maade, at det vil være dem muligt at sige, hvilke af de Indtægter, som de hidtil have havt for at visere Vandrebøger, der hidrøre fra udenlandske og hvilke fra indenlandske Vandrebøger, saa at det vil blive overmaade vanskeligt at udregne Erstatningen under Forudsætning af, at Erstatningen alene indskrænkes til at gjælde for Visering af Fremmedes Vandrebøger. Ganske vist vil Bestemmelsen i § 15, 2det Stykke paa en eller anden Maade trænge til en Tydeliggjørelse, enten man nu vil bestemme sig til, paa Grund af den Indskrænkning, som saaledes finder Sted i Henseende til Ophævelsen af Viseringer, og paa Grund af den mindre Formindsfelse, som der derved vil fremkomme, at lade al Erstatning bortfalde, eller om man tydelig vil udtale, at det kun skal være Erstatning for den Visering, der bortfalder. — Hvad det Hovedpunkt angaar, som har spillet en saa overordentlig stor Rolle under Forhandlingerne i det andet Thing, da er det jo den høitærede Ministers Mening — hvis jeg ikke har misforstaaet ham — at ville afviklere ved den Afgjørelse, som fandt Sted i det andet Thing, saaledes at man indskrænker Loven til kun at angaa Kontrol med Fremmede her i Landet. Skjøndt jeg nu har megen Sympathi med det Forslag, som den høitærede Justitsminister havde fremsat i det oprindelige Lovforslag, og skjøndt det jo er aldeles utvivlsomt, at Bestemmelserne i Forordningen af 10de December 1828 §§ 13 og 14 trænge til en Revision, og at navnlig Bestemmelsen i § 14 i Virkeligheden aldeles ikke lader sig anvende under de nuværende Forhold — saa at netop derfor de, som ønske Kontrolforholdsregler ogsaa med Hensyn til andre Arbeidsfagende end Gaandværksværende, snarere maatte ønske at faae ny Bestemmelse over dette Forhold, end at beholde, hvad vi hidtil have haft — saa tror jeg dog, at den høitærede Justitsminister for Tiden og under de forhaandenværende Forhold gjør Ret i at opgive denne Revision. Det har jo viist sig, at der er saa overmaade lidt Enighed om, i hvilken Retning en Revision skulde gaa. Man ser, at der fra begge Sider næres Anskuelser, som gaa ud paa en Forandring, fra den ene Side i humanistisk Retning og fra den anden Side i politivenlig Retning, men nogen Klarhed om, hvad man vil, har der egentlig ikke været tilstede, og det synes jo forsaavidt heller ikke at være noget Varsel om, at man her i Thinget vil komme til Enighed i denne Henseende, at den ærede første Valer egentlig ikke — som det forekom mig — var rigtig enig med sig selv om, til hvilken af de to Retninger han vilde vende sig. I den første Del af hans Foredrag syntes jeg, at han væsentligt var Humanist, og at han ønskede at indskrænke Kontrolforholdsreglerne mod de Omreisende til det mindst Mulige, men i Slutningen af hans Foredrag syntes det mig, at han erkjendte Nød-